— Да свърнемъ на лѣво? Ще бжде по-напреваръ къмъ монастиря. И на тамъ ще намѣримъ другари.

— Ако тръгнемъ на лѣво, ще налетимъ на голѣми прѣспи и може да пострада нѣкой. Настоявамъ да вървимъ къмъ кулата. Тамъ и ще си отпочинемъ, — добави тате.

Чорбаджи Нико отстжпи. Ние все вървѣхме. Първата сждбоносна грѣшка, която извърши баща ми, бѣше, че поведе да се отдѣлимъ отъ другитѣ бѣжанци. Сега извърши втора и още повече се доближи до своята гибель. Неотразимо нещастие като хищникъ съ раззинала уста — пропасть вече ни чакаше по пжтя.

Бждащето е тъменъ лабиринтъ. Къмъ него всѣки върви на посоки. Дали пристжпя съ отворенн очи, или съ затворени — все е едно. И слепеца толкова може да улучи изхода къмъ бѣло-видѣло, къмъ честитъ животъ, колкото и окатия. Очи не отъ кръвь и плъть сж потрѣбни въ тоя лабиринтъ. Но колцина сж тия, които ги иматъ? . . . Колцина сж ония, за които бждащето не крие страшни изненади?

КУЛАТА.

Ние вървѣхме безъ пжть на горе по течението на потото. Често пропадахме въ снѣга и пакъ се подемахме и възлизахме. Падало следъ падало се редѣха едно надъ друго като нарочно изравнени площадки. Отъ дветѣ ни страни застанали снажни дървета, оголени, почернѣли отъ студа, замислени, безмълвни, като създания отъ другъ нѣкой миръ. Подъ дебела снѣжна покривка поточето скачаше и бучеше: безбройни скокове между печални брѣгове. Колко прекрасенъ е билъ изгледа на тия мѣста лѣтосъ! Де сж се дѣнали сега безкрайнитѣ зелени килими, които сж покривали всичко наоколо? Де сж безчисленитѣ пойни птички, които сж населявали прибрѣжнитѣ широкоплеши дървета? Де сж пѣнливитѣ водоскоци, чиито буйни пръскала сж оросявали ароматния здравецъ между скалитѣ? Всичко това изчезнало.